

¹Tibérius császár uralkodásának tizenötödik évében, amikor Júdea helytartója Poncius Pilátus volt, Galilea negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitisz tartományának negyedes fejedelme Heródes testvére, Fülöp, Abiléné negyedes fejedelme pedig Lüsziániász volt, ²Annás és Kajafás főpapok idején szólt az Úr Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában. ³Ő elindult és hirdette a Jordán egész környékén a megtérés keresztességét a bűnök bocsánatára, ⁴ahogyan meg van írva Ézsaiás próféta beszédeinek könyvében: „Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek el az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit: ⁵minden szakadékot töltsétek fel, minden hegyet és halmot hordjatok el, legyen a görbe út egyenessé, a göröngyös simává: ⁶és meglátja minden halandó az Isten szabadítását.”

Kedves Testvéreim!

Advent első vasárnapja van, az új egyházi év kezdete. Újat kezdünk, ahogy minden évben ilyenkor. De vajon tényleg, hoz-e újat nekünk ez az advent? Vagy már rutinná vált? A héten szépen elővettem a listáimat: adventi koszorú készítés, szépen felsorolva, hogy milyen alapanyagok vannak, mi az amire még szükség van. Aztán jönnek szépen sorba a különböző alkalmak, a karácsonyi műsorra való készülés, adventi vásár, adventi éneklés... Az ilyenkor szokásos dolgok. Semmi extra, ne bolygassuk a dolgokat. Az idei évben azonban adódott egy ritka pillanat. Még nyáron, amikor terveztük az évet túnt fel, hogy advent 4. vasárnapja egybeesik karácsony estével. Kizökkentett a jól bevált rutinból, pedig nem egy nagy dolog.

Rutinná válnak a dolgok. Vajon nem így van ez a hívő életünkben is? Vince bölcsis beszoktatása úgy tűnik, hogy az utolsó fázisához érkezett. Immár három hete tart ez a folyamat, pénteken már azt mondták: nem sírt. Megszokta, rutinná vált, tudomásul vette, hogy ez van, ezt kell szeretni. Hívő életünk, adventünk is tud megszokottá, rutinná válni. Már mindent tudok róla, ismerem. Már kívülről tudom a szövegeket. Advent – nem azt jelenti, hogy várakozás, hanem, hogy eljövétel, Jézus eljövele. Böjti időszak, a bűnbánat ideje, elcsendesedés – de mondja már meg valaki, hogy hogyan!

A héten a lelkészek között terjedt egy kis grafika. Az egyik képen egy lelkész prédikál a templomban: „Csendesedjünk el, mert most advent van.” – mondja. A következő képen, ugyanez a lelkész az irodájában, a telefon csöng, körülötte gondolatfelhőkben a következők: gyermekműsor, pásztorok, királyok, napkeleti bölcsek, liturgia, felolvasók, zenészek, koszorúk, fenyőág virágok? Közben gyermeke kérdezi: anya bevásároltál már? Ismét a lelkész: „Húzzunk bele, advent van!”

Igen, valami ilyesmi. Pedig valójában az adventnek tényleg az elcsendesedésről kellene szólnia. Mert a világnak el kellene csendesednie, akkor, amikor Jézus jön. A múlt szombaton elmentünk Andrea Bocelli koncertjére a Sportarénába. Amikor a tenor megérkezett, óriási taps tört ki, de aztán minden elcsendesedett. 12 000 ember feszülten figyelt és várt, hogy megszólaljon az első hang. Igen, mert csak a csendben hallható meg az a tiszta hang.

Mai alapigénk egy eléggé különleges ige, Lukács evangélista írja le keresztelő János működésének kezdetét. Három fontos üzenettel szeretne bennünket Isten ígéje adventi rutinunkból, és elcsendesíteni, hogy rá figyeljünk.

Az első: Egy látszólag érdektelen felsorolással indítja a történetet Lukács: ¹Tibérius császár uralkodásának tizenötödik évében, amikor Júdea helytartója Poncius Pilátus volt, Galilea negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitisz tartományának negyedes fejedelme Heródes testvére, Fülöp, Abiléné negyedes fejedelme pedig Lüsziániász volt, ²Annás és Kajafás főpapok idején...

Miért fontos Lukácsnak, hogy keresztelő János működését így elhelyezze az időben? Lukács evangélista mindennek pontosan utánajárt, mégsem történelemkönyvet írt Jézusról. Nem egy életrajz, amelyben minden fontos momentumot feljegyzett. Lukács, ahogy a többi evangélista is a hallgatóságához szól. Kik voltak ők? Lukács a görög-római kultúrából jövő embereknek ír. Olyanoknak, akiknek az életét átjárta a mitológia. Mítoszok, mesék, legendák keringtek csodálatos istenségekről, félistenekről, hősookról, mitikus lényekről: küklopszokról, sellókról, unikornisokról és sorolhatnánk. Lukács azért helyezi el egészen pontosan a történelemben keresztelő Jánost, hogy mindenki számára világos legyen: ez nem mese, ez nem egy kitalált történet, hanem ez a valóság. Hogy mindaz, amit leír történelmi alapokon áll. Hogy Jézus, aki eljött, nem mitikus lény, nem legenda, hanem hús-vér ember, mégis felette áll ennek az emberi létnek. A történelmi adatokból egyébként viszonylag pontosan tudhatjuk, hogy keresztelő János 28-ban lépett fel, és életéről nem csak a Bibliából, hanem több Szentírásán kívüli, sőt, nem keresztény forrásokból is értesülhetünk.

De nekünk éppen úgy szükségünk van a történelmi hitelesítésre, mint az ókorban. Mert sokszor meseként tekintünk a Bibliai történetekre. Teleszójuk a karácsonyt és az adventet is legendás elemekkel, a repülő rénszarvason utazó mikuláson át, az ablakon átsuhanó karácsonyfát szállító angyalokig. Jézusból Jézuskát, a

születés történet csodájából betlehemes mesét kreálunk. Pedig ez a történelmi valóság. Te hogyan tekintesz Jézus eljövételére? Arra a kétezer évvel ezelőtti eseményre? Jézus első eljövele, amelyben vannak angyalok és csodás elemek, de mindez nem a mézeskalács illatú mese, hanem az istállószagú valóság. Adventi igénk első üzenete: Jézus eljött. Ez a történelmi tény mit jelent számodra. Jelent-e valamit? Akik ezzel szembesültek, azok egy dolgot tettek: leborultak. Leborultak a pásztorok éppen úgy, ahogy a napkeleti bölcsek, leborult Péter és leborultak a tanítványok mind, leborult Pál apostol is, éppen úgy, ahogyan azóta is leborul mindenki aki hittel vallja, hogy valóban úgy történt minden, ahogyan azt leírták a szentírók. Advent nem a kiborulás ideje, hanem a leborulásé! Ne engedd, hogy kiborítson ez az időszak, hanem hagyj időt magadnak, hogy leborulhass az Isten elé. Az elé az Isten elé, aki szól.

Alapigénk második üzenete: Isten szól. *szólt az Úr Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában.*

Figyeljük meg ezt a finom utalást. Az ÚR szót Jánoshoz a pusztában. Isten szólt a pusztában, a világ teremtésének kezdetén, és szava megalkotta ezt a világot. Isten szólt a pusztában bárányokat legeltető Mózesnek, és kivezette népét Egyiptomból, Isten szólt a pusztában a zsidó néphez, és egy új élet kezdődött a számukra.

Az Isten szólt Jánoshoz a pusztában. És tudjuk, János meghallotta az Isten szavát, üzenetét, és szembe ment mindennel, ami addig őt kötötte. Jánosról még lesz szó az idei advent során, most csak annyit, hogy neki, származásánál fogva egy eléggé kényelmes élete lehetett volna. De ő meghallotta Isten szavát, és reagált rá: *Ő elindult és hirdette a Jordán egész környékén a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára.* És hallatlan népszerűsége tett szert, mert mint kiderült az embereknek nagyon fontos volt a bűnök bocsánata. Mágnesként vonzotta keresztelő János üzenete, azaz az Isten üzenete az embereket. Mert Istennek volt szava hozzájuk, mert Istennek ma is van szava, ma is szól, ma is üzen. Lehet, hogy éppen rajtad keresztül szeretné ezt megtenni, de először hozzád, neked szól. Ma is szól! De meghallod-e a szavát? A pusztá, az az állapot, amelyben az embert nem köti le semmi más, amelyben tud Istenre figyelni.

Amikor a gyerekek belemerülnek a játékba, vagy éppen tévét néznek, nem szokták meghallani, ha szólunk nekik. Nyilván fizikálisan hallják, de nem érdekli őket különösebben, még akkor sem, ha tudják, hogy következménye lesz annak, ha nem figyelnek oda. De abban a helyzetben azt gondolják: nekem ez most jó, és az, amit te kínálsz nem jó, nincs rá szükségem. Nem vagyok éhes, mondják, mikor vacsorához hívom őket. Aztán kiderül, hogy de nagyon is éhes, csak éppen annyira lefoglalta magát, hogy ezt észre sem vette.

Kell az életünkben a pusztá. Hogy egy kicsit kikapcsoljuk a tévét, hogy nem mással foglalkozzunk, hanem az Istenre figyeljük. Hogy ne a saját gondolatainkkal legyünk elfoglalva.

Egy volt évfolyamtársam indított el egy kezdeményezést az adventi időszakra. A kelj fel egy nappal hamarabb mozgalom célja, hogy karácsonyig megspóroljunk magunknak egy napot. Ha decemberben minden nap ráveszi magát az ember, hogy egy órával előbb felkeljen, és azt az egy órát az Istennel töltsse, Bibliát olvasson, imádkozzon, akkor karácsonyig egy nap összegyűlik. Igaz, hogy három nap csúszásban vagyunk, de még így is érvényes a dolog. Teremtsük meg a magunk pusztáját, hogy meghallhassuk az Isten szavát.

Igénk harmadik, egyben záró gondolata adventre: *Készítsétek el az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit: ⁵minden szakadékot töltsétek fel, minden hegyet és halmot hordjatok el, legyen a görbe út egyenessé, a göröngyös simává: ⁶és meglátja minden halandó az Isten szabadítását.*

Nekünk már más a feladatunk, mint keresztelőnek volt. Hiszen ez a fajta útkészítés befejeződött. Jézus eljött és 29-ben megjelent keresztelő János előtt a Jordán folyóban, és ezzel elkezdődött a megváltásunk ideje, ami Jézus keresztségével le is zárult. Mi ebből részesedhetünk akkor amikor letérdelünk az úrvacsora szentségéhez, és Jézus testét és vérének vesszük magunkhoz.

Az útkészítés a mi számunkra, a hívő ember számára azt jelenti, hogy készíti az utat mások számára. Megtesz minden tőle telhetőt, hogy az Isten szava azokhoz is eljusson, akik eddig nem hallották meg a szívük ajtaja előtt zörgető Úr hangját.

Új kezdődik. Ezen az adventen lépünk ki a rutinból. Lépünk ki a komfortzónánkból, és halljuk meg az Isten hívó szavát. Advent sokak szerint azt jelenti várakozás. Pedig nem, a szó jelentése eljövétel. Jézus eljött ebbe a világba, erre nem kell várni. De eljöhet a te életedbe és eljöhet azoknak az életébe akik rajtad keresztül láthatják meg az Istennek ezt a csodáját. Ne várj! Indulj el még ma ezen az adventi úton azzal a Jézussal.